

Swing

Tot va passar en un tres i no res, senyoria. Jo només volia jugar a golf. No és que tingui cap interès especial en aquest esport que, per altra banda, em sembla força estúpid i avorrit; però, vet-ho-aquí, que hi vaig veure un gran futur. No ho vaig fer per esnobisme, no cregui, ni tampoc aspirava a ser un gran jugador; només volia aprendre'n, ni que fos una mica; el suficient, vaja. Pensarà que estic tocat del bolet, tant se val, però tot té una explicació.

Tot va començar a les acaballes de l'estiu, una d'aquelles nits que no pots aclucar l'ull, entre la xafogor –natural d'aquesta estació– i la festassa diària sota el meu balcó –no tan natural si tenim en compte les facilitats que dona l'ajuntament del meu poble que, gentilment i amable, posa taules i cadires al carrer i que sota el sarcàstic lema de la nit és jove anima brètols i desvagats a amenitzar les vetllades. Són, doncs, ganes de tocar allò que no sona; però ves què hi farem?

Jo intentava abaltir-me repassant comandes de moquetes i catifes que –tot i no ser gaire refrescant en aquesta època de l'any– és com em guanyo les garrofes, quan una d'aquelles noies comença a xerrar pel mòbil i a explicar, tan si vols com si no vols, els detalls de com s'havia lligat un tal Kevin. És llavors que veig clar que el meu futur és el golf. Pot pensar, senyoria, que sóc un babau a qui se l'engalipa fàcilment; doncs miri, va errat perquè ningú no em va convèncer. Primer n'hauria d'aprendre, però això ja són figues d'un altre paner. De fet, si la sort m'hagués vingut de cara, amb poques sessions n'hauria tingut prou i el que se'n diu jugar jugar potser no hauria ni calgut, perquè el que jo volia, en realitat, era conèixer gent. Bé, no els jugadors de golf, entenguem-nos, jo no tenia cap interès pel golf ni en sabia un borrall, jo només volia conèixer la part social del club, diguem-ho així, un ambient selecte d'allò més, senyoria. Hi deu haver de tot, és clar; de fet, comptat i debatut, no vaig tenir temps de filar tan prim. N'hi deu haver d'aprofitats com a tot arreu, genteta amb ínfules d'autosuficiència; presumits, ells; cregudes elles; gent a qui agrada fer el fatxada. Però miri, jo li seré sincer: volia lligar-me una dona de calés, però naturalment sense prendre mal. Qui m'ho havia de dir que quedaria fet un cromo? Però, com aquell qui no vol la cosa, de cop i volta, la troca s'embolica i va succeir el que vostè ja sap: ell, fet un sant Cristo i jo, amb un ull de vellut, tres dents a can Pistras i una cama trencada. I tot perquè la gata maula de la Nancy, que volia lligar-se l'Àlvaro Aguirrezabalaga –coi de nom, quasi que m'entrebanco–, va muntar tot el numeret. Miri, jo, a aquesta que té el nom de nina, la Nancy, ni me l'havia mirada, cregui'm. L'havia vista un parell de cops, tres a tot estirar, a la terrassa, al costat de la Cuca –aquesta sí que feia patxoca, no sols pel vestit de pantera que duia, sinó per la cabellera pèl-roja, talment com si promocionés un xampú regenerador. Quan esperava que arribés el meu entrenador em posava en una taula a prop d'elles i anava parant l'orella –tractaments de bellesa, saunes; ja ho sap, monotemàtic, tot s'ha de dir– per poder opinar més

endavant quan ja fos al rovell de l'ou i, tot i que tenia prou feina per concentrar-me en el swing, l'approach i el pitch, el pull i el push i la mare que va parir tots els noms, no em perdia detall del que deien. Xerrava com una calàndria, la Cuca, i jo que intentava recordar els noms dels nassos –perdó, dels cops–, per tal de demostrar a l'Iñigo, l'entrenador, que no sóc tan soca com semblo i que progresso adequadament, com als informes que fan avui dia a la canalla.

No estic per romanços, jo. Sóc un home pràctic, potser una mica nerviós, ho reconec, però quan vaig decidir que el golf em faria ric, vaig proposar-me no atorollar-me i no fer-ho a la babalà. No és que hagi estat malastruc amb les dones, no; no és ben bé això. Sóc un gran defensor del matrimoni, de fet penso que el matrimoni és l'estat més perfecte a que pot aspirar una persona. També defenso el divorci, no es pensi. Tot legal. I prou que m'hi he esforçat: dos matrimonis i tres divorcis –que no és poca cosa– i tres criatures que van en el pack. Ja tenia raó la padrina Josepeta, que em deia que havia de trobar una pubilla acabalada; i miri si en devia ser de menut jo, que no sabia què era una pubilla ni què volia dir acabalada. No és que anés de caçafortunes pel món, però –ben mirat– no està gens malament de buscar-se una dona rica, no li sembla?

Miri, sa il·lustríssima, jo només volia jugar a golf, que el golf m'obris portes, ja li ho he explicat. També, si li he de ser franc, creia que tot fóra bufar i fer ampolles, vull dir que tot aniria més de pressa, no això de fer-li una cara nova al Borja, vull dir això de lligar-me una mossa. La cosa, tot s'ha de dir, porta el seu temps. Les classes, els llibres, els vídeos, l'equipatge, tot perquè el coi de piloteta entri al clot. I per acabar-ho d'adobar, és car, senyoria. Clar que si es mira com una inversió de futur, no n'és tant, de car.

Doncs, com li deia, després d'aquella nit quan vaig veure clar que el golf m'obriria portes –bé això està dit en sentit metafòric, ja m'entén, senyoria– vaig posar fil a l'agulla i vaig començar pels backswing i el donswing i ja no vaig tenir esma per continuar amb els greip, els vardoons, l'interlocking i el doublehanded, que eren al segon capítol. Aquella nit vaig somiar en un green enorme on jo, en forma de pilota, m'hi endinsava a ritme de la cançión del verano del Georgie Dann, que entrava pel balcó obert de bat a bat.

L'ensendemà vaig començar les classes teòriques. Després vindrien les pràctiques. Hi anava al migdia, dia sí dia no, abans de dinar, que és quan hi ha més gent al club.

Vaig adonar-me aviat que el swing era la meva tortura, pensava en el swing contínuament, fins i tot el somiava. Miri que ho fan de complicat això de col·locar el mànec davant la piloteta! Has de controlar alhora les mans, els peus, el bastó, l'esquena, la cara del bastó; el greip, sap senyoria? I, si li sóc franc, un avorriment tot plegat i, si no fos perquè hi veig grans possibilitats, ja ho hauria deixat. A més a més, m'havia gastat un dineral, entre el material, les quotes –que en aquest club tan selecte s'han de pagar per endavant– i la roba que m'havia comprat –un canvi d'estil, diríem. M'havia passat a l'smart, tirant a casual-wear, perquè m'entengui. En una inversió de futur, calen reformes –discretes, això sí, les reformes–, que no cridin massa l'atenció, però que posin un toc de distinció i elegància, algun complement discretet, però que tothom s'hi fixi.

I al vespre tornem-hi, davant del mirall posant el bastó davant la bola i fent-la circular per la línia de l'objectiu i controlant la curvatura de l'esquena que havia de ser com la de l'Arnold Palmer, el que surt al vídeo.

Diríem que és un esport reposat, el golf; si miren les cares dels golfistes i les comparem amb aquells esbufecs del ciclistes pujant el Tourmalet o els corredors de fons a l'esprint final fins a l'extenuació i que els fa trontollar fins a quedar estabornits enmig de la pista quan han arribat a la meta. I quin corcò l'Íñigo que no parava de repetir-me que sense la posició correcta no faria res de bo. Ell donant ordres des del buggy i pensant que sóc un talòs; però, miri, a mi tampoc m'agrada ell i ara li hauria de posar un adjectiu perquè vostè es fes idea de com és, però l'hauria de pensar i ara mateix m'he de concentrar en la declaració dels fets...

Doncs, miri, tornant al que va passar, li diré que jo tot just havia començat la classe pràctica. La nit anterior m'havia passat una bona estona davant el mirall assajant la posició de les mans, l'obertura de les cames i sobretot de tenir l'esquena com el Palmer, aquell que li he dit abans. Feia un moment l'Íñigo parlava al grup de dones que, vermut a la mà i assegudes a la terrassa del bar, li reien les gràcies. Jo m'hi vaig acostar i llavors em presentà a la concurrència. Va ser després de dir el meu nom, Oriol Prunera i Alzina que, de darrere estant, algú em va preguntar quin era el meu handicap. Era el tal Àlvaro Aguirrezabalaga i, al seu costat, el Borja Baratzategi, qui, dues hores més tard, tenia la cara feta un mapa. La Cuca al meu davant m'escrutava amb una mirada salvatgina, sense dissimular. El grup de dones (diríem d'edat indefinida, però que, sense fer escarafalls i tenint en compte les pelleringues retocades i estirades de totes elles, podríem dir que pel cap baix ronden la cinquantena), fumaven –les unes– i les altres es miraven les ungles o es retocaven els cabells, mostrant totes elles signes força evidents d'avorriment.

L'Íñigo em va treure de l'embolic del handicap i molt amablement em va adreçar cap al match play que m'havia muntat. Era també el meu caddie i de camí m'anava repetint que el fallow through era el més important i que no podia fallar en el moviment tenint en compte el birdie i l'eagle i el doble bogey. Jo, per altra banda, m'havia après bé l'stroke play i no deixava de banda l'approach, el cop curt per arribar al green.

Ja haurà notat, sa senyoria, el meu nivell d'anglès. Podríem considerar que la meva pronúncia té marge de millora, però sàpiga que les meves limitacions en el listening vénen de lluny i si m'he de fiar de l'speaking de l'Íñigo, l'hem ben fotuda. Això sí que ho tinc, la comprensió. Tan bon punt veig el dibuix a Cómo ser un buen golfista y no desesperar en el intento, entenc el què i el com s'ha de fer.

Va ser considerat, l'Íñigo, no es cregui, perquè em va concedir un pitch and putt; però, quan estava a punt per a l'adreçant the ball, veig la Nancy que ve corrents cap a mi i se'm tira al coll. Verge Maria Santíssima, quin esglai; no per ella, no, sinó pel Borja que, fet una fera, venia darrere seu.

En fi, que tot va acabar com el rosari de l'aurora. Ell que em va clavar una plantofada i jo que vaig caure tan llarg com sóc, emportant-me la bossa-pencil últim model i els bastons que hi havia dins; i el caddie, que ja no tenia la mirada burleta de feia una estona, també va fer cap a terra. Després de repartir carxots a tort i a dret i d'esgatinyar-nos, la resta ja la pot ben veure, sa senyoria: un ull de vellut i la cama trencada; i sort en tinc que aquell bàrbar no m'ha fet saltar tota la dentadura, que aquesta sí que la tinc ben fomuda, i li puc ben assegurar que jo només volia aprendre a jugar a golf.

I mentre jo jeia a terra i veia les estrelles –com als tebeos, sap?, que pinten estrelles quan peguen a algú–, la Nancy que surt d'entre els garrofers i m'etziba sense solta ni volta: –No el podies haver liquidat, inútil?

Veü, sa il·lustríssima, com tot era un complot d'aquesta dona que el que volia era lligar-se l'Àlvaro del dimoni i que de passada jo em carregués el seu marit?

I ara, senyoria, ¿com explico als meus fills que jo no tinc res a veure amb la Nancy i que jo només volia millorar el *swing*?

M. Pilar López
Premi Drac 2012
20-4-2012